

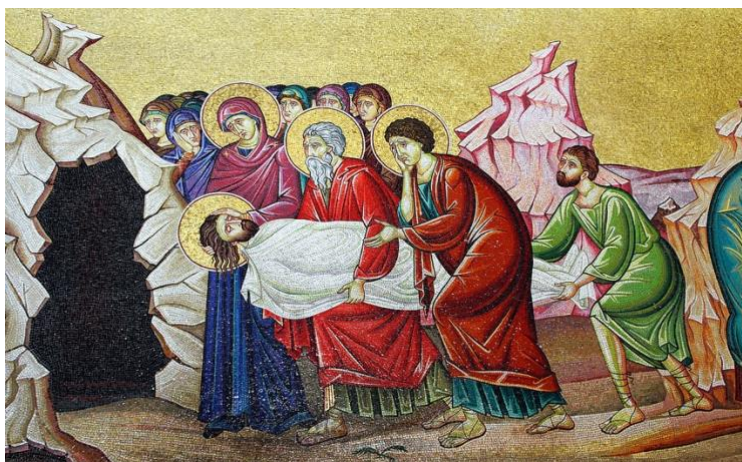
Sedmá bolest: Ježíšův pohřeb

(Matouš 27, 57–61, Marek 15, 43–47, Lukáš 23, 50–53, Jan 19, 40–42)

Bylo nutné pracovat rychle. Byla to chvíle, kdy Maria poznala zvláštní bolest Kristova pronikavého meče skrze jeho pohřeb.

Římané a lid spáchali to, o čem věděla, že je bohovražda: všichni společně zabili Boha, který se stal člověkem. Padla tma a země se otřásla při zániku Stvořitele. Kameny praskaly a země se vzdala mrtvých. Je čas, aby Nová Eva -

Theotokos - vzala Nového Adama ze Stromu smrti a zasadila ho do země jako nový Strom života, který brzy přinese první ovoce - protokos - pro Nový Eden.

Římané obvykle nechávali mrtvolu na křížích, aby je převzaly vrány a supi a hmyz. Ale toto byl zvláštní den a měli rozkazy od Piláta. Bylo by peklo, kdyby tito muži byli stále viditelní i po západu slunce. Lze si představit něžná slova vojáků okupační římské síly: „Prosím, pokud vám to nevadí, zkuste to trochu urychlit?“ Ve skutečnosti na ně pravděpodobně naléhali za pomoci svých kopí, alespoň když se setník nedíval. A tak všichni dobrodinci a následovníci Páně, kteří se dostali až do tohoto bodu - evangelium hovoří o ženách, které přišly z Galileje - spěchali do akce.

Museli se postarat o Tělo Páně alespoň tak, že ho zabalí do plátna a položí do hrobky.

Toto je obraz, který si můžeme vzít s sebou na mši svatou. Beda Ctihodný si dal záležet, aby zdůraznil, že obětujeme tělo Páně ne na hedvábném nebo zlatém plátně, ale na čistém lněném plátně. (Harmonie evangelií 3. 23). V tradičním římském ritu kněz pokládá Hostii, která má být proměněna, přímo na plátěný korporál a ukrývá zlatou patenu pod látkou korporálu až do „okamžiku vzkříšení“ - spojení těla a krve.

Budte čistí při mši svaté a uvažujte o bohatosti symbolů ve svých tichých srdcích, jako Maria, která viděla, slyšela a přemýšlela. Origenes říká, že pokud někdo chce být pohřben s Ježíšem při křtu, nemůže být starým, použitým hrobem nebo špinavým plátnem. Musí být čistým plátnem. (Comm. Rom. 5. 8).

Maria by se v žádném případě nenechala vyloučit z toho, aby svého chlapce zabalila do pláten - ta, která ho v dětství zabalila nespočetněkrát. Stále to bylo její dítě.

Josef z Arimatie - „tajný učedník“, který „hledal Boží království“ - vyšel z úkrytu a poskytl nový, panenský hrob, do kterého ještě nebylo uloženo žádné tělo. Jeroným i Augustin podtrhují důležitost hrobky, která nikdy nebyla použita, její spojení s panenstvím.

Kvůli kontroverznosti situace vyslal Pilát stráže, pravděpodobně nervózní kvůli úkolu a kvůli zemětřesení. Na základě některých výpočtů je možné, že došlo k úplnému zatmění měsíce, které vyprodukovalo takzvaný „krvavý měsíc“. Soumrak se rychle blížil, což by znamenalo moment, ve kterém musí přestat práce kvůli sabbatu. Budoucí evangelista a autor apokalyptických vizí, nově vysvěcený Otec Jan, je tam. Mladý a zdravý, pomáhá s těžkou prací. Napsal, že Nikodém (řecky „vítězství lidu“) poskytl 100 liber myrhy a aloe, což je úžasné množství. Vhodné pro krále. Dar řeckého a židovského Josefa.

Představuji si „milovaného“ apoštola Jana, jak nese tyto byliny galilejským ženám a žasne nad jejich množstvím. Co si asi myslel? Losování o Kristův oděv ho představilo jako velekněze. Množství pohřebního koření ho zjevuje jako krále.

Cyrl Jeruzalémský ve svých katechetických lekcích poukazuje na zasazení Krista v zahradě. "Já jsem vinný kmen", řekl Kristus. Kristus promění zemi, udušenou po pádu trny, novým životem. Cyril tedy říká:

"A co řekne ten, kdo je pohřben v zahradě?" „Shromáždil jsem svou myrhu s mým kořením“ a opět „myrha a aloe se vším hlavním kořením“ (Píseň písní 5, 1; 4, 14). Nyní to jsou symboly pohřbu.“

V panenské hrobce bylo nutné pracovat rychle. Po sobotě se pak mohli vrátit a dokončit svou službu nezbytným pomazáním.

Co se dělo kolem nich, když pracovali v hrobce? Určitě byly poblíž další hrobky. Matouš 27, 51–52 říká, že když Ježíš zemřel, „byly také otevřeny hroby a bylo vzkříšeno mnoho těl svatých, kteří zesnuli“. Bezprostředně poté setník uznal Krista jako Boha. Mrtví po vzkříšení chodili mezi živými v Jeruzalémě.

Ve starověkých spisech připomínají někdy časové údaje příliv a odliv. Ale zdá se, že smrtí Pána začali mrtví vstávat a hroby se začaly otevírat. Pokud neopustili své hroby až po zmrtvýchvstání - Kristus musí být *prototokos*, první ze stvoření a první, kdo vstane - možná se v tomto okamžiku, "suché kosti míchaly a proplétaly". Možná tuto chvíli zazněly nějaké zvuky. To by mohlo být trochu znepokojující pro ty, kteří se shromáždili u Kristova panenského hrobu. Zatímco tito lidé by měli víru a byli posíleni časem, který strávili s Kristem, vojáci by byli pod „krvavým měsícem“ spíše vyděšení.

Mezitím, zatím co se oni snažili předběhnout východ sobotních hvězd, Kristova duše šla zastrašit peklo. Věci se tam určitě rozvíří.

V tuto chvíli, zatímco Maria, *Theotokos*, s novým Otcem Janem a s učedníky spěšně pracují v hrobce vytesané ve skále, Pán potěšuje svaté duše, které zemřely před „plností času“. Mistři barvy všech dob ve své zbožnosti předvádějí vítězného Nového Adama, mimo jiné před otevřeným hrobem a démony, kteří hledí ze stínů, jak svou nedávno probodenou rukou vytahuje mrtvé z temnoty na světlo - starý Adam jako první spolu se starou Evou stále po jeho boku. Nový Adam s novým rájem. Nový Noe s novým světem. Nový Mojžíš s novým Jeruzalémem. Nové... Nové... Nové...

"Hle, všechno dělám NOVÉ."

Benedikt XVI ve druhém díle své knihy Ježíš Nazaretský píše píše o Marii jako o TĚ ženě Nového Adama z Knihy zjevení. Jan, opět Jan - očitý svědek pohřbu - popisuje ženu, která se objevuje v nebi, znamená celé církve po celou dobu až do konce věcí. Matka/Nevěsta neustále - ve vizi, která byla dána Janovi - rodí Krista, rodí Církev. Maria, u hrobu svého Syna, spolu s „milovaným“ apoštolem Janem, jsou živými ikonami uřednictví a služby církve. Jsou to historické postavy, které nyní dělají historické věci, ale skrze Krista jsou církví, která již je v činnosti, stále ještě mokrá od krve a vody z Pánova boku a už rodící svátostný život.

Nicméně, v tuto chvíli vše, co Maria může vidět v zavřené a temné hrobce staré Země, je jen práce, kterou je třeba udělat.

Stékaly jim slzy po tvářích od smutku nebo od bodavého kouře pochodní nebo olejových lamp? Od přítomnosti všeho toho pohřebního koření?

Pokud jde o slzy Matky, v knize První láska světa píše Fulton Sheen o Pánově pohřbu:

V takových chvílích nejde o osamělost, ale o zpusťování - ne o vnější zpusťování, jaké přinesla ztráta v těch třech dnech, ale o vnitřní zpusťování, které je pravděpodobně tak hluboké, že není možno vyjádřit je slzami. Některé radosti jsou tak intenzivní, že nevyvolávají ani úsměv; a tak existují zármutky, které nikdy nevytvoří slzu. Mariina bolest při pohřbu našeho Pána byla pravděpodobně tohoto druhu. Kdyby mohla plakat, bylo by to uvolnění z napětí; ale zde jediné slzy byly ty rudé, v skryté zahradě jejího srdce! Nelze už pomyslet na žádnou další bolest; byla to poslední ze svátostí smutku. Božský meč nemohl už chtít udělat žádný další výpad, ať už pro sebe, nebo pro ni. Pronikl do dvou srdcí až po samý jícen; a když se to stane, člověk je mimo všechnu lidskou útěchu. U minulých bolestí zde byla alespoň útěcha těla; teď i to je pryč. Kalvárie byla jako ponuré ticho kostela na Velký pátek, kdy byla odstraněna Nejsvětější svátost. Jeden může jen stát na stráž u hrobky.

Na Velký pátek se Nejsvětější svátost odnáší ze svatostánku. Není mše, ačkoli přijímání je možné.

Během Bílé soboty není mše ani přijímání. Církev mlčí, bez pohnutí, jako temná hrobka.

Maria stojí před uzavřenou hrobkou. Bez pohnutí a tichá.

Matky říkají, že mají pocit, že jejich děti jsou stále jejich součástí, a to až do vysokého věku.

Během těhotenství buňky plodu pronikají do těl jejich matek a stávají se jejich součástí. Matky po zbytek života nosí jako součást sebe genetický materiál svých dětí. Je možné najít DNA plodu v krvi matky. Matky v sobě tedy skutečně mají zakódovanou DNA jak dětí, tak svých manželů.

Maria, která nosila dítě z Ducha svatého, nese ve svém těle a krvi DNA Kristovu. V tuto chvíli je jediným žijícím svatostánkem Krista na zemi. Mrtvý v hrobce žije v ní. Ona je Archou

Úmluvy. U hrobu je „jedinečnou Nádobou k uctívání“, živým „Zlatým domem“, „Věží z kosti slonové“ a „Věží Davidovou“.

Když Maria stála u Kristova hrobu, který byl oficiálně zapečetěn, měla tušení lámání pečeti šeolu, tříštících se při útěšném příchodu Krista? Nemohl sám Utěšitel poskytnout uklidňující vizi té, o které se bude po staletí zpívat v litaniích jako o „Těšitelce zarmoucených“?

Její probodení z ní udělalo největší služebnici útěchy Církve.

Svatý Vincenc kázal, že Matka Boží bude v hodině smrti pomáhat každému, kdo se soucitěm šířil pobožnost k jejím bolestem. Sv. Alfons z Liguori napsal, že každý, kdo miluje Boha a během umírání vysloví Mariino jméno, nemůže být ztracen. Sv. Brigita řekla, že Maria se stala Matkou všech umírajících prostřednictvím svých vlastních bolestí. Oddanost Bolestné Panně Marii změnila život mladého svatého Gabriela Possentiho, který vstoupil do kongregace Passionistů.

Svatá Brigita ze Švédska (+ 1373) napsala, že Bolestná Panna Maria uděluje sedm milostí duším, které ji ctí každý den tím, že se modlí sedm Zdrávasů, zatímco meditují o jejich slzách a bolestech:

1. "Dám mír jejich rodinám ."
2. "Budou osvíceni ohledně božských tajemství."
3. "Utěším je v jejich bolestech a budu je doprovázet v jejich práci."
4. "Dám jim tolik, o kolik budou prosit, pokud to nebude v rozporu s rozkošnou vůlí mého božského Syna nebo s posvěcením jejich duší."
5. "Budu je bránit v jejich duchovních bitvách s pekelným nepřítelem a budu je chránit v každém okamžiku jejich života."
6. "Viditelně jim pomůžu v okamžiku jejich smrti - uvidí tvář své matky."
7. "Získala jsem tuto milost od svého božského Syna: že ti, kdo šíří tuto oddanost mým slzám a bolestem, budou vzati přímo z tohoto pozemského života do věčného štěstí, protože všechny jejich hříchy budou odpuštěny a můj Syn bude jejich věčnou útěchou a radostí."

Svatý Alfons ve své *Via Crucis* napsal smutnou větu: „A zavřeli hrobku a všichni se stáhli“.

Kam se stáhli? Moje srdce touží po představě, že Jan vezme Marii a ostatní na bezpečné místo, možná zpět do horní místnosti. Budou mluvit, jak to lidé dělají, vyčerpaní po pohřbu, připomínající si dobré a špatné. Slyším Jana, jak vypráví apoštolům, kteří tam nebyli, co se stalo na Golgotě. Slyším ho, jak říká Marii, co se stalo při Poslední večeři. Chce se ujistit, že každý zná celý příběh. Události jsou propojovány a prázdná místa vyplňována. Matouš pozorně poslouchá.

Jan byl apoštol, kterého Ježíš miloval nejvíce, ale Petr miloval Ježíše více než ostatní. Pokud si mé srdce přeje, aby obraz Jana, vyprávějího příběh, byl pravdivý, neméně si představuji Petra jak - poté, co se propletené příběhy o Poslední večeři a Kalvárii spojily a propojily v jejich myslích - říká: „Řekl nám, abychom udělali něco na jeho památku.“

Petr, který třikrát zradil Pána, hledá u Marie útěchu a ujištění. Poté, co o všech těchto věcech přemýšlela a na chvíli uvažovala o Petrovi, ta, která je živým Kristovým svatostánkem, vysloví:

"Udělejte, co vám řekne."

"Přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti, a hrou na ceteru ti budu vzdávat chválu, Bože, můj Bože! Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh." (Žalm 42)

FINIS

Modleme se:

Ó Matko Bolestná, ty, která jsi nám pod Ježíšovým křížem byla dána za naše Matka, shlédni s lítostí dolů na nás, tvé děti, kteří pláčeme a truchlíme v tomto slzavém údolí. Mečem bolesti, který probodl tvé Srdce, když jsi hleděla na tvář svého mrtvého Syna, pro nás získej útěchu, kterou v našich utrpeních tak naléhavě potřebujeme.

Ty jsi nám byla dána jako naše Matka v hodině největšího zármutku, aby sis mohla být vědoma naší slabosti a zla, které nás utlačuje. Bez tvé pomoci, ó Bolestná matko, nemůžeme zvítězit v tomto boji proti tělu a krvi. Proto hledáme tvou pomoc, ó Královno bolesti, abychom se nestali kořistí úskoků nepřitele. Jsme sirotci, kteří potřebují vedoucí ruku naší Matky uprostřed nebezpečí, hrozících nám zničením. Ty, jejíž zármutek byl jako moře bez hranic, dej nám skrze památku na tyto zármutky sílu zvítězit.

Přimlouvej se, ó Matko Bolestná, za nás a všechny, kteří jsou nám blízcí a milí, abychom mohli stále konat vůli tvého Syna a mohli všechny naše činy směřovat k Jeho cti a k šíření zbožnosti tvých bolestí.

Amen.

Panno Nejbolestnější, *oroduj za nás.*

Otče náš ...

Zdrávas Maria ...

Sláva Otci ...

MODLITBA ZA ŠŤASTNOU SMRT

Ó Matko Bolestná, v úzkosti a lásce, s níž jsi stála vedle Ježíšova kříže, stůj při mně v mé poslední agónii. Tvému mateřskému srdci poručím poslední tři hodiny svého života. Nabídni tyto hodiny Věčnému Otci ve spojení s utrpením našeho nejdražšího Pána. Nabídni Věčnému Otci, jako odčinění za mé hříchy, drahou Krev Ježíše, smíchanou s tvými slzami na Kalvárii, aby pro mě získal milost přijmout před mou smrtí svaté přijímání s nejdokonalejší láskou a zkroušeností a vydechnout mou duši ve skutečné přítomnosti Ježíše.

Nejdražší matko, až přijde okamžik mé smrti, představ mě jako své dítě Ježíši; řekni mu za mě: „Synu, odpusť mu, protože nevěděl, co dělal. Přijmi ho dnes do svého království. “
Amen.

[Celé zpracováno a kráceno podle tohoto zdroje](#)